

Ioan Chilom

„Ceasul bun”
și
„Pisica neagră”

EDITURA DIDACTICĂ
ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHILOM, IOAN

Ceasul Bun și pisica neagră / Ioan Chilom. - București :

Editura Didactică și Pedagogică, 2021

ISBN 978-606-31-1478-6

821. 135. 1

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, S.A.

Str. Spiru Haret nr. 12, sector 1, cod 010176, București

Tel.: 021.315.38.20

e-mail: office@edituradp.ro

web: www.edituradp.ro

Redactor: Valentina Jercea

Tehnoredactor: Doina Țîbea

Coperta: Mădălina Mogoșeanu

Comenzile pentru această lucrare se primesc:

- prin poștă, pe adresa editurii
- prin e-mail: comenzi@edituradp.ro
comercial@edituradp.ro
- prin telefon/fax: 021.315.73.98

Nr. plan: 6538/2021

Tiparul executat la C.N.I. CORESI, București

Ca Poirot, dar ... fără bani

În mod obișnuit, sunt un tip destul de ocupat. Sigur, nu chiar ca o centralistă de policlinică între 7 și 9, când se fac programările, dar cam pe-acolo. Mai câte un filaj pentru unul dintre soți într-un proces de divorț pe bază de infidelitate și partaj **baban**, mai o raită prin mahalale în căutarea vreunui golănaș ușchit de-acasă de frica unei cafteli zdravene pentru că a băgat „racu” în economiile familiei sau mai știu eu ce răfuială între așa-zisi prieteni de pahar, lăsată cu creștături pe piele și arest preventiv.

În fine, n-aș putea zice că dau în fiert, dar nici nu trag targa pe uscat. Dacă nu curge, pică. Creditorii nu-mi bat la ușă, îi vizitez eu uneori, e drept, cu mici întârzieri, iar Lulia, secretara mea devotată, încă nu s-a plâns că ar fi rămas vreodată mai mult de două-trei săptămâni cu salariul neplătit.

Apropo de Lulia, trebuie să știți că e o bomboană de fată: pe cât de isteță și conștiincioasă, pe atât de plăcută la înfățișare. A venit la angajare în urma unui anunț la mica publicitate, pentru că mie nu-mi place să lucrez cu neamuri, foste prietene sau pilele nu știu cui, și nu mi-au trebuit mai mult de cinci minute ca să-mi dau seama că Lulia e ceea ce căutam. Nu mă interesa o secretară care să mă aștepte dimineața cu cafeaua aburindă pe masă și să-și etaleze picioarele lungi și decolteul provocator. Nu! Eu aveam nevoie de o fată căreia să-i meargă mintea, să priceapă cu cine stă de vorbă la telefon ori tete-à-tete, să-mi țină dosarele

în ordine și, atunci când e cazul, să-mi facă sugestii cu privire la un caz sau altul. Desigur, mă interesa și să nu-mi strice buna dispoziție când mă uitam la fizicul ei, dar asta în secundar.

În sfârșit, s-o lăsăm deocamdată pe Lulia și să revenim la preocupările mele actuale care, ca să-l citez cu aproximație pe nenea Iancu (Caragiale), existau, dar lipseau cu desăvârșire. O adevărată secetă se abătuse în zona biroului meu de investigații, cum foarte prețios era inserat pe plăcuța aurie aninată la parterul unui bloc vechi de pe Bulevardul Dacia din București, zonă considerată zero, care mă costa nu mai puțin de 500 de euro pe lună. Dar fiind vorba de secetă, sincer, până acum, în cei mai bine de doi ani de când mă apucasem de treaba asta, nu prea mă confruntasem cu așa ceva.

Cred că v-ați prins că ceea ce fac eu se numește muncă de detectiv particular, profesie preluată și la noi, prin Est, adică prin fostele țări comuniste, de câțiva ani încoace, după '89, ca să nu zică Europa că nu suntem aliniați, măcar formal, ca în majoritatea domeniilor de altfel, în rând cu dumneaei. Cum ajunseseam la concluzia că aș fi potrivit pentru o preocupare ca asta, nu tocmai comună? Simplu. De nevoie.

După ce am absolvit Facultatea de Drept, nu chiar cu *Magna cum laudae*, m-am înscris în baroul de avocați bucureștean, unde, însă, n-am făcut prea mulți purici. Pentru că avocatură adevărată, pe bani mulți, făceau doar cei cu relații la nivel înalt, mai ales politic, iar restul lumii, adică 90% din vreo opt mii de membri, o ducea de pe o zi pe alta. Dumnealor, cei aleși, lucrau pe baremuri imense, mai ales din „civile”, unde hățișul de cazuri post-revoluționare din domeniul redobândirii proprietăților și al privatizărilor, mai mult – îndeosebi mai mult – sau mai puțin păguboase pentru Stat, se lăsa cu grămezi de bani. Iar noi, ceilalți, avocaței fără proptele, culegeam ce pica, trăind mai ales

din „oficii”, adică apărători desemnați de instanțe pentru tot felul de borfași ori amărăți care fie nu aveau bani, fie nu voiau să cheltuiască pentru a plăti un avocat de pomană. Fiindcă, oricum, n-aveau nicio șansă să scape de brațul lung, pentru unii ceva mai scurt, al legii.

După experiența, tristă, ca avocat, am încercat să prind un post de jurist-consult pe la vreo firmă mai acătării, dar cum ăl de sus nu m-a zămislit și pe mine cu picioare de balerină și ochi migdalați, n-am prea avut succes. Și atunci mi-a venit ideea cu detectivul particular. O profesie care, zic eu, mi se cam potrivea. Nu eram foarte experimentat în anchete și rezolvări complicate de dosare penale și civile, dar ce nu se-nvață în viață..., mai ales că nu făceam parte din tagma guguștiucilor. Fiind băiat de oraș, școlit, pe lângă patalamaua oficială, aveam și școala vieții, una care modelează caractere și conturează personalități. Crescusem în Tei, cartier cu vechi și recunoscute state de serviciu în materie de șmecheri cu ștaif. Așa că nu orice borfaș ori mafiot de doi lei mă putea face pe mine. Știam limba lor, știam cum să-i vând și să-i cumpăr fără probleme, iar chestia asta are mare importanță în meseria de detectiv particular. Cum categoria noastră nu dispunea de toate pârghiile legale pe care le avea poliția, eram siliți, uneori, să mai fentăm câte-o regulă ca să obținem probele de care era nevoie ca să rezolvăm un caz. Și chestia asta nu era chiar floare la ureche, căci linia de demarcație între legal și ilegal este uneori extrem de subțire și, călcând pe bec, te trezeai imediat fără licență, ba, Doamne ferește!, și cu vreun dosar penal.

În fine, convins că mă voi descurca, m-am înscris la cursul organizat de către IGP pentru obținerea licenței. Ca studii corespundeam, armata o făcusem la M.I. ca student, patru luni, dar bune, citisem o groază de literatură de specialitate, multe

romane polițiste, dar și cursuri și studii de criminalistică și, ceea ce mi se părea important, la cei 35 de ani ai mei, aveam reflexe bune, îmi cădea fisa repede, cum se zice, calitate esențială în branșă, după cum demonstraseră ceva mai iluștrii mei predecesori, precum Sherlock Holmes ori Hercules Poirot.

După ce mi-am dobândit, pe merit, diploma de detectiv particular și odată cu ea permisul de port-armă, m-am apucat de treabă și, până la data prezentei confesiuni, nu am avut a mă plânge, cum spuneam mai înainte. Îmi scoteam banii pe chiria biroului, o plăteam și pe Iulia, atât cât să nu fugă la concurență, achitam cu regularitate taxa pentru viza anuală pe autorizația de funcționare, care nu era chiar minusculă, și-mi mai rămâneau și mie ceva parale pentru nevoi personale. Adică pentru niște țoale mai acătării, ca să fac impresie bună clienților, carburant pentru Peugeot-ul meu 307 roșu, cum altfel, acoperirea cheltuielilor cu propriul apartament de două camere, inclusiv consistența frigiderului și a barului, bașca bani de buzunar pentru socializare, cum se zice acum, că e modern, oarece relații cu persoane de sex opus, care, se știe, au devenit din ce în ce mai pretențioase.

Din păcate, repet, de vreo câteva săptămâni încoace, parcă dăduse strechea în toți! Nimeni nu mai bătea la ușa mea, telefonul amuțise, pesemne că nu mai erau probleme dubioase în București, le rezolvase poliția pe toate! Nasoață chestie!

Banul, ochiul dracului

Sătteam tolănit în fotoliul meu de șef și de executant deopotrivă, de fapt un scaun ceva mai dichisit, adică îmbrăcat în piele neagră și cu spătar înalt, achiziționat de pe Covaci, la un preț de lichidare de stoc. Îmi cocoșasem picioarele pe birou, ca americanii, și învârteam un pix între degete, semn de mare plictiseală. Minteaa mea, altfel destul de onorabilă, nu-mi furniza nicio idee genială pentru a ieși din criza de subproducție, dac-o fi existând un asemenea termen prin manualele de economie politică care-mi amărâseră atâtea ore și zile pe băncile liceului. Mă agasa chiar și peisajul pe care mi-l oferea propriul meu perete opus biroului, cu care mai întotdeauna mă înțelesesem bine, fiindcă era decorat cu tot felul de imagini reconfortante. Mai ales tabloul reproducând un peisaj din mirifica Deltă, cu pâlcuri de stuf, o barcă ancorată la mal și câțiva pescăruși planând deasupra apei. Și asta pentru că eram un pescar înrăit, iar Delta, un rai din care n-aș fi plecat niciodată. Fratele meu avea o casuță acolo, în Dunavățul de Jos, chiar pe malul pârâului cu același nume, pârâu care te purta, prin Canalul Lipovenilor, direct în Brațul Sfântul Gheorghe al Dunării.

De când mă apucasem de meseria asta de detectiv particular, scormonind în viețile oamenilor cu nobilul gând de a restabili adevărul în diverse situații și, evident, de a face rost de bani, nu prea mai reușisem să iau drumul Tulcei.

Carevasăzică, până și tabloul ăla mă lăsa indiferent, ca să nu mai vorbesc de cele câteva diplome, frumos înrămate, ce-mi

amintea de ce grozav fusesem eu pe la diverse concursuri de pescuit, intercalate cu niște poze în care se fuduleau ditamai crăpălăii pe care abia îi țineam în brațe. În fine, nimic nu-mi făcea cu ochiul din habitacul meu zilnic, ca să mă scoată, cât de cât, din starea de amorțeață ce pusese stăpânire pe mine.

Iar starea asta nu era deloc bună, pe deasupra fiind și păguboasă pentru că mai erau doar câteva zile și veneau plățile, iar eu n-aveam în cont nici măcar pentru salariul secretarei.

M-am ridicat brusc, cu cei 1,87 m ai mei, de era cât pe-acți să dau cu capul de lustra din fier forjat atârnată de plafon, am înșfăcat cheile mașinii, i-am trântit repede lui un bilet cum că am tăiat-o și am ieșit mânat de o pornire absolut aiurea, fără azimut, fără țintă. Simțeam, însă, că trebuie să mă smulg din starea de obiect amorf plasat în spatele unei uși pe care scria pompos „Birou de investigații”, dar la care nu se învrednicea nimeni să vină.

În mașină, privind ceasul de la bord, era trecut de unu, adică treisprezece, mi-am făcut repede o socoteală cu privire la conținutul în paralel al buzunarelor și, considerând că eram cât de cât solvabil, am hotărât că e timpul să ciugulesc ceva. Pentru că, în afară de o cafea amară, stomacul meu nu fusese deranjat cu nimic în ziua aia.

La întretăierea Căii Moșilor cu Eminescu erau două cârciumi lipite una de alta unde, cel puțin la una dintre ele, se mânca acceptabil, dacă nu erai prea pretențios și nici nu te dădeau banii afară din casă. Vezi subsemnatul. Patronii lor, doi frați lamandi care nu păreau zămisliți de aceeași mamă, întrecându-se, cum se pricepea fiecare mai bine, să-și atragă clienții.

Cel mai mare, Petre, care însă își zicea Peter, că dădea mai bine, își botezase cârciuma cu pretenții de restaurant nici mai mult nici mai puțin decât... „Ceasul Bun”.

Celălalt, Robert, alintat de amici Robby, din același motiv ca și frate-său, era stăpân, la doar zece metri mai încolo, peste ... „Pisica Neagră”!

Haios, nu? „Ceasul Bun” și „Pisica Neagră”! Iar firmele nu erau departe de a-și justifica numele. La „Ceasul Bun” se mânca bine, era curat, servirea OK și, elementul cel mai important, era liniște. Peter nu accepta în local drojdieri sau boschetari, muzica de la bar se difuza la intensități suportabile, de puteai să schimbi niscaiva idei cu companionul tău, nu se fuma decât într-un salon colateral, cu ușa permanent închisă, iar în sala principală, aranjată cu gust, nu erau mai mult de zece mese, de patru și șase persoane, confecționate din lemn de culoarea lămâii și ornamente discrete, aerul condiționat funcționa non-stop, asigurând aer proaspăt, vara, iar iarna, o temperatură suportabilă.

Barul se afla în subordinea lui Billy – v-ați prins că la „Ceasul Bun” toată lumea avea neamuri pe lângă Statuia Libertății –, un tip de altfel simpatic, care zâmbea permanent, schimba muzica după preferințele clienților și prepara niște cocktailuri de primă clasă, cum învățase, zicea el, într-un bar din Torino, unde lucrase vreo doi ani, după revoluție.

În ce-l privește pe patron, Peter, mai degrabă lat decât înalt, dar extrem de agil, cu o mustață roșiatică ce denota vigoare și niște ochi maronii cam greu de citit, părea amabilitatea întruchipată față de clienți și un șef exigent, dar civilizat, după cum afirmam chiar ei, pentru angajați. Era riguros în afaceri și nu-i plăcea să aibă de-a face cu poliția ori cu fiscalul.

„Pisica Neagră” era de altă categorie. Cum s-ar zice... fără reguli. Banul să iasă! Aici intra oricine, dacă era solvabil, ziua nu prea se călcau mușteriii în picioare, dar seara localul gema. Scaunele înalte și rotitoare, dispuse de-a lungul barului oval, erau mai tot timpul ocupate. Frumuseți cu picioare lungi și

privire galeșe zăceau proțăpite în ele ceasuri întregi, cu un pahar în față, fără teama de a face hemoroizi, în așteptarea vreunui amator de conversație și nu numai. Mesele, din lemn curbat, de un vișiniu spre roșu, țipător și incitant, se cam buluceau dincolo de micul ring de dans, de unde, dacă te încumetai să-ți scoți partenera la mișcare, ieșeați fie cu pantofii scâlțiați de atâtea călcături, fie fără nasturi la cămașă ori fără portofel în buzunar.

Picolițele, una mai apetisantă decât alta, vreo patru la număr, păreau obosite și plictisite încă înainte de a se apuca de treabă, reacționau ca dracu' dacă îndrăzneai să le sugerezi să se miște mai repede și stăteau foarte prost la capitolul aritmetică. Cât privește muzica, o adevărată catastrofă! În primul rând prin conținut, predominând manelele, iar în privința decibelilor, ei bine, cele două boxe uriașe, plasate la extremitățile barului, produceau niște zgomote de-a dreptul insuportabile. Pentru oameni normali, desigur.

Și totuși, lui Robby îi mergea mai bine decât lui Peter. Asta pentru că, seara târziu, aproape de miezul nopții, la „Pisica Neagră” își făceau apariția interlopilor. Băieți cu bronz natural, burți respectabile și buzunare doldora de euroi. Două mese din apropierea ringului de dans erau întotdeauna goale după ora unsprezece, iar dacă era nevoie, numărul sosiților de marcă fiind mai mare decât rezervările, cele două gorile angajate de Robby pe post de security, că e la modă, eliberau urgent alte mese, ocupanții lor, știind lecția, o tăiau fără să crâcnească. Cu ce se îndeletniceau domnii din lumea interlopă la „Pisica Neagră”, seară de seară, până spre cântatul cocoșilor? Păi, nu e complicat: ba un pokeraș cu poturi grase și neapărat pe valută, euro, dolari, franci elvețieni, nu conta, ba oarece schimb de mărfuri, a se citi iarbă și alte prafuri și, invariabil, finaluri cu încăierare, pornite de la dispute pe bani, câștigați sau pierduți, de regulă pierduți. Culmea, în gașca lor nu aveau acces fetițe, probabil pentru

păstrarea secretelor în familia traficantilor. Acestea apăreau spre spartul târgului, apelate de către cei interesați.

În ce mă privește, nu-mi băgam nasul în treburile lor. Chiar dacă m-ar fi solicitat vreunul să-i rezolv ceva, nu m-aș fi arătat curios, banii lor, oricât de mulți, miroseau urât.

Dar cum acum era doar amiază, iar eu ieșisem ca să ciugulesc ceva, m-am decis să intru la „Ceasul Bun”. Localul nu era aglomerat, ici-colo câte o masă ocupată. Am studiat persoanele în cauză să văd dacă părea vreuna interesantă pentru criza mea financiară. Nu părea, așa că mi-am plasat fizicul pe un scaun la bar și i-am făcut semn lui Billy să-mi bage un aperitiv. Cum mă rătăceam destul de frecvent prin zonă, ba odată chiar îi făcusem un serviciu, deci știa cu ce mă ocup, barmanul mi-a făcut amical cu ochiul, semn că „las pe mine, șefu” și s-a apucat de treabă. A prins să învârtă sticlele încolo și înapoi cu o dexteritate uimitoare, turna, agita, cumpănea, iar agita, totul rapid și precis, ca într-un ritual perfect însușit. În nici trei minute aveam în față paharul cu licoare de cea mai bună calitate.

– Mersi, Billy, i-am zis, ca să se simtă bine omul. Cum o mai duci?

Mi-a răspuns cu nelipsitu-i zâmbet în colțul gurii:

– OK, boss, ca de obicei, printre sticle.

Am mai schimbat vreo două banalități cu el, l-am întrebat pe unde umblă creanga patronul, că nu-l văzusem la față, apoi mi-am luat băutura și m-am instalat la o masă, așteptând să vină altcineva să-mi ia comanda. Tocmai consultam plictisit lista de meniu, deja știam pe de rost cam ce oferea zilnic bucătăria, mă tenta să iau ceva ușor, în deplin acord cu subțirimea bugetului de care dispuneam, când, fără să-mi dau seama de unde apăruse, pe scaunul din fața mea a aterizat o demoazelă cu care nu mai avusesem plăcerea.